

Svijet tišine

Autor **Draženka Franjić** — 05/10/2024 — Istaknuto Reflektor

0

Slika zaslona YouTube

Podijeli na Facebooku

Podijeli na X (Twitter)

Pošalji na E-mail

Život u svijetu tišine poseban je, za one koji su od rođenja u njemu lakši, dok oni koji su u njega ušli kasnije žive s nostalgičnim sjećanjima na vremena kada su čuli.

Znanost svaki dan napreduje i donosi olakšanje za veliki broj osoba s invaliditetom. No, uvijek postoji hendikep s kojim se mora živjeti, kojem se mora prilagoditi. I unatoč slušnim aparatima koji mnogim gluhim i nagluhim osobama barem malo olakšava život, još uvijek postoje i oni koji žive u svijetu tišine noseći se s njom najbolje što mogu.

Svijet čujućih i onih koji ne čuju ne isprepliće se tako često. Nažalost. Jednima je razlog bijeg od nepoznatog, drugima osjećaj olakšanja kada su s osobama baš poput sebe. Upravo stoga, od svih invalidnosti nekako je najmanje poznata gluhoća. A, njihov svijet je baš poput svjetova svih ostalih – pun želja i potreba, osjećaja ljubavi, nadarenosti i željom za lijepom glazbom.

Ivina priča

Ivo živi u svijetu tišine cijeli život. “Cijeli život sam mislio da sam gluh od rođenja, a ispalo je da nije. Prije otprilike 5 godina imao sam problema s uhom, nisam mogao razumjeti preko aparata i išao sam kod doktora. On je tražio povijest bolesti. Proučio ju je i ispalo je da nisam smio dobiti injekciju kada sam imao 5 mjeseci. Tada sam izgubio sluh.”

Koliko njih bi reagiralo bijesom i ljutnjom – izgubiti sluh zbog krive injekcije. A, **Ivo** kaže: “*Poznajem samo svijet tišine i ne znam zašto bi se ljutio.*”

U svijetu tišine živi i Ivina supruga. I da se u njihovom domu ne čuje smijeh njihovog sina, tu bi vladala savršena tišina. Tišina koja njima ne smeta. I sad pitanje koje bi postavio svatko – kako čuju svog sina? Dok je bio beba, **Ivo** i njegova supruga imali su svjetlosni signalizator. U krevetiću gdje je spavao njihov sin bio je mikrofon i utičnica, dok je u dnevnoj sobi gdje su boravili njih dvoje bila druga utičnica. “Kad je beba plakala lampa bi krehirala kao fotoaparat, blic,” objašnjava **Ivo**.

Za njega kažu da je jako vrijedan i dobar u svom poslu. Počeo je raditi odmah čim je maturirao kao zubni tehničar. Na Ivinu sreću njegov poslodavac ga ne gleda kao gluhu osobu, već kao dobrog radnika i marljivog mladog čovjeka. Komunikacija im nikada nije bila problem jer **Ivo** čita s usana.

“*Kad upoznam nekoga, na početku je malo teško, ali s vremenom se naviknem,*” kaže **Ivo**. I s ostalim kolegama dobro se slaže, iako su, kako kaže, na početku malo pričali. Sada se zajedno šale i smiju.

Unatoč hendikepu **Ivo** je sretan čovjek. S problemima se nosi sa smješkom, a sve ih zaboravi kada vidi svog sina. I unatoč svijetu tišine, **Ivo** voli dobro društvo, šalu i smijeh. No, unatoč tome što ima i puno čujućih prijatelja, uvijek se radije druži s gluhim.

“*Kad sam u grupi s čujućima, nekako osjećam kao da se ne uklapam ... da mi je mjesto u svijetu tišine,*” zaključuje **Ivo** koji je svoj svijet toliko prihvatio da ga nikada ne bi mijenjao.

VEZANO: **I OSOBE S INVALIDITETOM IMAJU PRAVO NA RAD: Kad nam daju priliku, ulažemo ne 100, nego 120 posto sebe**

Brak čujućih i onih koji ne čuju

Gospođa **Višnja Jonjić** je oglušila u trećoj godini kada je oboljela od meningitisa, ali joj je sačuvan govor. Zahvalna je učiteljici iz osnovne škole koja se potrudila da nauči govoriti pravilno hrvatski jezik. Završila je za tehničkog crtača i zaposlila se u Požegi. Danas živi u Splitu gdje se snašla kao riba u vodi.

Prvi muž gospođe Višnje bio je čujući. Bila je to ljubav na prvi pogled. S njim ima sina. No, Višnja se razočarala, a brak se raspao. Kako kaže, shvatila je da čujuća osoba nije za gluhe žene, iako se zaljubiš. “Ako si s čujućim, možda on više vremena provodi sa svojim društvom, a ja sam usamljena. Zapravo, živjeli smo u malom mjestu gdje nema puno gluhih pa se nisam mogla družiti. I tako se brak raspao, na kraju sam i shvatila da ne bih preporučila članovima naše udruge da uzmu čujućeg muža ili čujuću ženu jer trajat će kratko. Ljubav je prolazna,” kaže gospođa Višnja.

Danas oboje imaju svoju obitelj, ali povezuju ih sin i unuk. No, Višnjiin život krenuo je u drugom smjeru i drugom gradu. Jedno vrijeme bila je i predsjednica Udruge gluhih i nagluhih osoba. Tu je počela i plesati u njihovoj plesnoj školi.